

„Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest, i na věky.“ (Žid. 13,8)

OBĚŽNÝ DOPIS

prosinec 1993

Co nejsrdečněji Vás všechny zdravím v drahém jménu Pána Ježíše Krista slovem z epištoly k Titovi 1:1:

„Pavel, služebník Boží, apoštol pak Ježíše Krista, podle víry vyvolených Božích, a známosti pravdy, kteráž jest **podlé pobožnosti...**“ (podle něm. překladu Mengeho: „...a známosti pravdy, která se osvědčuje zbožným životem...“)

Věřící člověk žije svůj život v mezích Slova Božího a uvnitř Církve. I jednotlivci, žijící rozptýleně, náležejí jako údy k celkovému tělu Páně. Osobní zjevení Boha v Ježíši Kristu je tím centrem spásných dějin a současně naším setkáním s Ním. Jedině v Něm se Bůh, přinášeje spasení, sklónil k lidstvu, jediné skrze Něho jsme spaseni a jediné v Něm je rovněž setkání všech, kteří se z milosti stali Jeho vlastnictvím. On je Hlavou, které se podřizuje každý jednotlivý úd Jeho těla. Jedině psané Slovo je svící našim nohám a světlem na naší stezce v následování Pána.

Uzavřením Smlouvy zavázal Bůh Pán lid izraelský Svým Slovem. Zjevené a zvěstované Slovo nemělo žádnému z ostatních národů co říci. S nimi Bůh nemluvil: jim se nezjevil; mohly si jít po svých vlastních cestách. Avšak jeho lid Smlouvy, Izrael, je zavázán Jeho Slovem Smlouvy. Nemůže a nesmí jít po vlastních cestách.

Ve Starém zákoně bylo Slovo napsáno nejdříve na kamenné desky, neboť i ta srdce byla kamenná. V Novém zákoně se Slovo stalo tělem a naše kamenná srdce byla mocí dokonalého vykoupení proměněna v masitá. Tak zní zaslíbení, které našlo své naplnění (Ezech. 11:19–20, Ezech. 36:26–27, Žid. 8:10 aj.). Všichni znovuzrození přijali život z Boha a přijímají psané Slovo, které je Duchem oživováno. Věřící Nové smlouvy tvoří Církev, která je zavázána Jeho Slovem. Všechny ostatní církve si mohou jít po vlastních cestách; Jeho vlastní lid nemůže a nesmí chodit po vlastních cestách.

Jelikož se Církev skládá z jednotlivců, musí Bůh u každého osobně přijít ke Svému právu. Bratr Branham kázal na nejrozličnější témata, mezi jinými také na téma *Církev a její stav*. Skutečné zjištění stavu je pro lid Nové smlouvy nejdůležitější nutné. Věrný Bůh nechť mluví a působí podle Své rady a libosti.

Pohlédneme-li na znamení doby, na strastiplný mírový proces Izraele s OOP (Organizace pro osvobození Palestiny), jakož i s arabskými sousedy

a v neposlední řadě na pokleknutí Izraele před papežem s prosbou k Vatikánu, aby politicky uznal stát Izrael, pak pozorujeme, že je nyní nejvyšší čas, abychom se vážně pustili do své přípravy. Podle Bohem uspořádaného vývoje, odpovídajícího prorockému Slovu, spadá konec času milosti pro národy do stejné doby, kdy začíná čas milosti pro Izrael (Skutky 15:13–18, Řím. 11:11–27). Uzavření smlouvy mezi státem Izrael a státem Vatikán (Dan. 9:27) nastane přibližně v době, kdy bude Církev-Nevěsta z národů vzata vzhůru.

Tak rychle, jak se v krátké době mnohé v celé Evropě změnilo, tak se to nyní děje ve druhé fázi na Blízkém východě. Na jedné straně zde studená válka skončila, přičemž odzbrojení hrálo v mírovém procesu hlavní roli a mělo za následek smíření sousedů, na druhé nyní tento klamný mírový proces v přímém «ohnisku světových dějin» dospěje úspěšně k cíli, aby bylo naplněno to, co je psáno: „*Nebo když dějí: Pokoj a bezpečnost...*“ (1. Tes. 5:3) To, co se v současné době děje na zemi v přibližně 50-ti ohniscích válek a nepokojů, nemá vcelku vzato ten význam, jaký jej mají v dějinně spásném směru události na Blízkém Východě. Nyní se jedná o biblické «proroctví konečné doby», které se na politické rovině zabývá hlavně Izraelem a nově vznikající římskou říší, do níž se celá Evropa včleňuje a do které bude zahrnut i Izrael.

V tomto posledním Církevním období nám bylo dáno poselství zaslíbeného a zjeveného Slova, až po výzvu: „*Aj, ženich jde, vyjděte proti němu.*“ (Mat. 25:1–13) Avšak, abychom byli připraveni, musejí být naše lampy vyčištěny, naplněny olejem a musejí hořet. I naše džbánky musí být naplněny olejem Ducha. Pokud se týče symbolu džbánů, byl ve svatyni svatých uchován zlatý džbán s manou (Žid. 9:4). Nejedná se tedy jen o olej, nýbrž také o z nebe přicházející pokrm, mannu – o to z trůnu čerstvé zjevené Slovo, z něhož žijeme. Naplněné džbánky moudrých panen z Mat. 25 obsahují obojí, Slovo i Ducha. Pozorováno povrchně, je řeč jen o Duchu jako o oleji. Duch však není kamkoli vějící vítr, Duch působí a zjevuje božskou substanci Slova, a tak jsou naše džbánky duchovně naplňovány. Tak praví Pán: „*Duch jest, kterýž obživuje, tělo nic neprospívá. Slova, kteráž já mluvím vám, Duch jsou a život jsou...*“ (Jan 6:63) Z Jeho plnosti bereme milost za milost a slyšíme, co Duch skrze Slovo praví Církvim.

Z milosti Boží jsme obdrželi hluboké uvedení do všech biblických učení a do prorocké části spásných dějin. Nyní je nutné, aby podle božského příkazu každý osobně přijal poučení pro svůj osobní život a pro svou přípravu na slavný den Ježíše Krista. V tom dni se objeví všichni věřící před Pánem jako celá Církev bez poskvrn a vrásek, bez jakékoliv hany (Efez. 5:27). Při návratu Pána se nebude nikdo ptát na dokonalé poučení a bezvadné poznání nebo plné zjevení božského poselství; pak bude platit jen to, čeho mohl Bůh Svým Slovem a Svým Duchem

v každém osobně dosáhnout v krvi vykoupeném zástupu. Pak se naplní, co je napsáno: „...kteří hotovi byli, vešli s Ním na svatbu.“ Pro ostatní se dveře zavřely. O tuto úplnou přípravu nyní jde.

Momentálně ještě není Církev jednoho srdce a jedné duše; tělo Páně je tak roztrženo jako nikdy předtím. Bratr Branham řekl v jednom kázání: „*To nejnemocnější tělo, jaké znám, je tělo Pána.*“ Odvolával se na slovo z Jerem. 8:22: „*Což není žádného lékařství v Galád? Což není žádného lékaře tam? Proč tedy není zhojena dcera lidu mého?*“ Co by řekl dnes? Ti, kteří se na něho odvolávají, se nacházejí ještě v horším stavu, než všichni ostatní. Nikdy v dějinách Církve nebyl po nějakém probuzení takový chaos. Vinu na této lidsky viděno beznadějně situaci mají samozvaní služebníci, kteří se odvolávají na proroka a jeho slova, aniž by sami měli božské povolání ke zvěstování Slova. Rozsévají semeno sváru a způsobili rozkoly. Nyní se jedná o spořádané rozdělování uskladněného duchovního pokrmu a o zvěstování celé rady Boží. Stůl Páně musí být před námi prostřen správným způsobem. Jak je v úvodním slově vyjádřeno, jsou ustanoveni služebníci Boží pro pravou víru a poznání pravdy, které se **osvědčuje zbožným životem vyvolených**. Z milosti jsme již zde spaseni v Bohu, zůstáváme ve Slově a dokazujeme svoji víru spolehlivým chováním. Vyvolení se vyznačují praktickým zbožným životem vedeným v souladu se Slovem.

Jedině když naprosto upřímně nahlédneme do zrcadla Slova, poznáme svůj vlastní stav a zjistíme, jak to s námi ve skutečnosti je. Pán před Svým uzavřením novozákonní Smlouvy musel lidu říci napomínající slova a představuje nám člověka přirozeného s jeho starou povahou: „*Slyšte mne všickni a rozumějte. Nic není z zevnitřku vcházejícího do člověka, což by jej poskvrniti mohlo; ale to, což pochází z něho, toť jest, což poskvrňuje člověka. Má-li kdo uši k slyšení, slyš. A když všel do domu od zástupu, tázali se ho učedníci jeho o tom podobenství. I řekl jim: Tak jste i vy nerozumní? Což nerozumíte, že všecko, což z zevnitřku (zvenčí) do člověka vchází, nemůže ho poskvrniti? Nebo nevchází v srdce jeho, ale v břicho, a potom ven vychází, čistěci všeliké pokrmy. Pravit pak, že to, což pochází z člověka, to poskvrňuje člověka. Nebo z vnitřku z srdce lidského zlá myšlení pocházejí, cizoložstva, smilstva, vraždy, krádeže, lakomství, nešlechtnosti, lest, nestydatost, oko zlé, rouhání, pýcha, bláznovství. Všecky tyto zlé věci pocházejí z vnitřku, a poskvrňují člověka.*“ (Marek 7:14–23)

Pavel se v různých dopisech zmiňuje o všech věcech, které znečišťují člověka, tak např. u Řím. 1:29–32: „...jsouce naplněni vší nepravostí, smilstvem, nešlechtností, lakomstvím, zlostí, plní závisti, vraždy, svárů, lsti, zlých obyčejů, utrhači, pomluvači, Boha nenávidící, hanliví, pyšní, chlubní, nalezači zlých věcí,

rodičů neposlušní, nemoudří, smluv nezdrželiví, beze vsí lítosti, neukojitelní a nemilosrdní. Kteříž věduce o tom právu Božím, (že ti, kteříž takové věci činí, hodni jsou smrti,) netoliko ty věci činí, ale i činícím nakládají.“ (ještě to ostatním schvalují)

V Gal. 5, od verše 19 popisuje apoštol obě oblasti člověka, život v Duchu a tělesný život. Jedna oblast odporuje druhé a nemůže se podřídít. Proto mluví o vzájemném boji a na závěr představuje věřícím starého a nového člověka se všemi jeho vlastnostmi.

*„Zjevnít' jsou pak skutkové těla, jenž jsou: Cizoložstvo, smilstvo, nečistota, chlípnost, modloslužba, čarování, nepřátelství, svárové, nenávisti, hněvové, dráždění, různice, sekty, závisti, vraždy, opilství, hodování, a těm podobné věci. **Kteréž kdokoli činí, to' vám předpovídám, jakož jsem i prvé pravil, že království Božího dědicové nebudou.**“*

Na závěr popisuje ovoce Ducha: *„Ovoce pak Ducha jesti': Láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, středmost. Proti takovým' není zákon.“* Každý se může pozorovat jako v zrcadle a zkoušet. Nikdo nemusí být zvlášť duchovní, aby zjistil, zda se první nebo druhý vyjmenovaný registr vztahuje na něho. Máme sklony k tomu, zařazovat skutky těla podle své představy a svého posouzení jako více nebo méně závažné. Bůh zařazuje celou ďábelsky-lidskou povahu do jednoho společného seznamu a tu božsky-lidskou zrovna tak.

Na počátku soupisu jsou věci, nad nimiž tak mnohý věřící kroutí vyděšeně hlavou: cizoložstvo, smilstvo, nečistota, modloslužba, čarodějnictví. Všechno ostatní na „*černé listině*“ je ale v očích Božích právě tak zlé, totiž: nepřátelství, sváry, žárlivost, roztržky, hrubé sobectví, různice (dělení na skupiny, „strany“), závist, opilství a hodování. *„Nyní pak psal jsem vám, abyste se nesměšovali, kdyby kdo, maje jméno bratr, byl smilník, neb lakomec, neb modlář, neb zlolečce, neb opilec, neb dráč. S takovým ani nejezte.“* (1. Kor. 5:11)

Kdo se sice neprovinil hrubými věcmi, které byly vyčísleny, ale zato vyvolává nepřátelství, stará se o svár a hádky, dává průchod žárlivosti, je zrovna tak ovládán démonickými mocnostmi. Není žádný rozdíl mezi pomlouvačem a mezi podvodníkem, modlářem a lupičem; zrovna tak je na tom hašteřivost, různice a nízké sobectví. Sobectví je vždycky zvrácené. Vznikají roztržky a různice (zaujímání stran), propuká závist; mnozí nad sebou ztrácejí kontrolu, odcházejí, jiní propadají opilství a hodování, jak píše Pavel. Úplně jedno, jak logické se mohou jednotlivcům zdát jejich vlastní argumenty; ten, kdo se proviňuje těmito věcmi, vnáší zkázu do těla Páně a sám neuzří království Boží.

Nedorozumění, podezřívání, různice (dělení na různé skupiny a „strany“),

pomluvy, obviňování, atd., ano, vlastně všechno zlomyslné konání, na jaké se dá jen pomyslet, se nalézá mezi věřícími, kteří si nárokují být Církví-Nevěstou. Není to jen zdání, je tomu žel tak, že ďábel hraje svoji podvodnou hru s věřícími jako zrádce, pomlouvač, žalobník; on si počíná přímo jako *Diabolos*, totiž jako „*ten, který uvádí všechno do zmatku*“. K tomu přicházejí falešná učení, která všechna vznikají nepravou inspirací. Tak vnikl nepřítel do Církve ve všech rovinách a dělá zkázu mezi lidem Božím.

Vnější pronásledování vždycky semklo věřící dohromady, vnitřní svár však rozštěpuje a ochromuje. Utiskovaní se scházeli k modlitbě, ne ke klevetění u kávy. Dnes je Církev rozdělena do různých skupin a sekt, které navzájem bojují proti sobě a vzájemně si upírají spasení a účast na vzetí. U mnohých se nalézá nesmiřitelnost spojená s arogancí (domýšlivostí, zpupností).

Co se týká různých problémů uvnitř sboru, říká bratr Branham logicky, že těch, kteří vyslovují výtky, je devadesát devět ze sta, a jsou to ve skutečnosti ti, kteří ten problém zavinili a jsou za něj odpovědní. Oslovit a napravit se nechají jen ti, ke kterým Bůh ještě může mluvit. Všichni ostatní odmítají každé božské napomenutí, domnívají se, že jsou v právu a vůbec ani nepozorují, jak dobře to s nimi Pán míní. „*Ale nyní složtež i vy všechno to, hněv, prchlivost, zlobivost, zlořečení, i mrzkomluvnost z úst svých. Nelžete jedni na druhé, když jste svlékli s sebe starého člověka s skutky jeho, a oblékli toho nového, obnovujícího se k známosti, podle obrazu toho, kterýž jej stvořil...*“ (Kol. 3:8–10)

Říká snad zde Písmo výjimečně prázdná slova? Ne a ještě jednou ne! K sebezkušování zde nejsou vyzýváni nevěřící, nýbrž věřící. U každého člověka se najde jedno nebo druhé z výše uvedeného seznamu ovoce těla, skrze které nepřítel koná své neplechy mezi věřícími. Apoštol nás napomíná důtklivými slovy: „*Dále pak, bratři moji, posilňte se v Pánu a v moci síly jeho. Oblectě se v celé odění Boží, abyste mohli státí proti útokům ďábelským. Neboť není bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světa pánům temností věku tohoto, proti duchovním zlostem vysoko. A protože vezměte celé odění Boží, abyste mohli odolati v den zlý, a všechno vykonajíce, státí.*“ (Efez. 6:10–13) Ďábel se před nás nepostaví s rohy; tak bychom ho přece hned poznali. Jsou to neviditelné moci temnoty, které se nás snaží ovlivnit a inspirovat.

Jak často přicházejí věřícím myšlenky namířené vzájemně jeden proti druhému! Jsou těmi zlými duchovními bytostmi postaveny tak věrohodně, že jsou přijímány, jako by tomu tak bylo. Pravá víra spočívá v srdci a je vestlána do myšlenek lásky a pokoje. Ničivé pocity namířené jeden proti druhému vznikají rovněž v srdci, usazují se ale, inspirované nepřítelem, v myšlenkovém světě. Musíme se vzepřít každé myšlence, která je určena k tomu, aby způsobila škodu osobní i v Církvi.

Každý si může text v Efez. 6 dočíst do konce a v srdci o něm uvažovat. Nikdy předtím nebylo poctivé sebezkušování tak žádoucí jako nyní. Jen ten, kdo je nanejvýš upřímný, odevzdá se Pánu, nechá se Duchem usvědčit, starého člověka s celou vlastní, starou povahou svlékne a oblékne člověka nového, „... *podlé Boha stvořeného, v spravedlnosti a v svatosti pravdy.*“ (Efez. 4:22–24) V 25. verši jsme vyzváni: „*Protož složíce lež, mluvejte pravdu jeden každý s bližním svým; nebo jsme vespolek oudové.*“ Jeden úd nesmí ten druhý ani obelhávat, ani podvádět. My se nesmíme navzájem ani hněvat. Kdo se přesto unáhlní, nesmí čekat, až zajde slunce, nýbrž to musí dát nejdříve do pořádku. Jestliže se to nestane, dáváme místo pomlouvači.

Život Ježíše Krista se všemi Jeho ctnostmi (2. Petr. 2) může být jen v těch, kteří byli Duchem Božím zplozeni a znovuzrozeni a mají myšlení Ježíše Krista (Filipen. 2:5). V ovoci Ducha jsou skrze nás zjevovány vlastnosti Ježíše Krista, totiž: „*Láska, radost, pokoj, trpělivost, přívětivost, dobrotivost, věrnost, mírnost, stálost; proti takovým není zákon.*“

Jen ten, ve kterém může růst ovoce Ducha, uzří království Boží. Jak by například mohli vejít do království Božího lidé, zúčastňující se nyní tím či oním způsobem ničení království Božího? Jak potom budou moci patřit k Církvi Boží, když jí nyní pohrdají a nechtějí k ní náležet? Duch času se nezastavil před branami Církvi. Mnozí věřící chtějí svoji nezávislost, chtějí o sobě rozhodovat sami, sami se „*realizovat*“. Ačkoli říkají: „*Náležím zcela Pánu!*“, život dokazuje něco docela jiného. U mnohých je jasné, že stojí mimo Církev, sami rozhodují o svém životě, svém čase, svých desátkách a vůbec o všech věcech. Tak nezávislí, jak se nyní sami udělali, budou také potom, zůstanou totiž zklamaně stát venku.

Je nutné, aby všichni Boha skutečně prožili skrze obnovení a nenašili pouze novou záplatu na starý šat a v nitru zůstali stejní. Každý musí poznat, jakým způsobem ho nepřítel zatahuje do své služby, aby ničivě působil mezi lidem Božím. Protivník má mnoho zkušeností a používá tím neb oním způsobem obzvláště ty, skrze něž bude škoda v Církvi největší.

Jistě si již mnozí dělali vážné myšlenky o svém neplodném duchovním životě i o svém vlastním stavu. Musíme se ptát, jaké důvody k tomu jsou a jak se z této duchovní nouze dostaneme a jak se můžeme stát požehnáním pro druhé. Odkud přicházejí nepřátelství, svár a žárlivost, které jsou jmenovány jedním dechem s čarodějnictvím a modloslužbou a všemi ostatními věcmi? Tak jako ovoce Ducha vyjadřují vlastnosti a bytost našeho Vykupitele ve vykoupených, tak má nepřítel, žel, také ještě svoje neplechy mezi věřícími, které může ovlivnit.

Závist a žárlivost způsobily první vraždu. Kain viděl, že se Bůh přiznal

k Ábelovi a jeho oběti, a již o něm bylo rozhodnuto. Nejdříve povstanou závist a žárlivost, pak automaticky následují nenávisť a duchovní smrt (1. Jana 3:15). Jestliže se Bůh potvrdí, požehná a někoho použije, potom s tím přece ten člověk nemá nic společného. Nikdo si nemůže nic vzít, aniž by mu to nebylo dáno shůry. Každé Boží dítě má jen to, co mu Pán dal; není to přece zásluha nějakého člověka, nýbrž On bere, koho chce, a rozděluje dary a úkoly podle Svého uvážení. Má-li, duchovně nebo pozemsky viděno, někdo více než druhý, pak mu to budiž přáno. Vždycky existovali chudí i bohatí, byli, a i jsou také takoví, kteří jsou spokojeni s tím, co mají. Pán říká: „*Ale hleďte nejprv království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše bude vám přidáno.*“ (Mat. 6:33) Pavel nás napomíná: „*Ale majíce pokrm a oděv, na tom přestaneme (můžeme být spokojeni).*“ (1. Tim. 6:8) Proto neexistuje vůbec žádný důvod, abychom v sobě nechali vzejít něco, co vyvolává závist a žárlivost. Není rozdíl mezi tím, zda se jedná o zemskou nebo duchovní oblast, kterou si nepřítel vyhledá, aby působil zlo.

Není tomu na tomto světě tak, že lidé zvláštní talenty obdivují a váží si jich? Hlasy zpěváků a zpěvaček, talenty sportovců, umělců, vynálezců, atd. jsou obdivovány. Proč je d'ábel na věřících tak aktivní? Bratr Branham dal příhodné přirovnání v tom, když měl na mysli fotbalovou hru: „*Jestliže někdo z mužstva má míč, pak ho ostatní mají chránit a ne se snažit mu ten míč vzít.*“

„*Ale Bůh tak způsobil tělo, dav poslednějšímu hojnější poctivost, aby nebyla roztržitost v těle, ale aby oudové jedni o druhé vespolek pečovali. A protože jestliže co trpí jeden oud, spolu s ním trpí všickni oudové; pakli jest v slávě jeden oud, radují se spolu s ním všickni oudové.*“ (1. Kor. 12:24–26)

Všichni věřící jsou vážně vyzýváni k tomu, aby se vzepřeli nepříteli a jeho lstivým, neblahým, ničivým mocím – a to až do krve (Žid. 12:4), tedy na život a na smrt – a vytrvali v jednotě Ducha. To ovšem budeme moci, jen když zjistíme, jakým způsobem nepřítel útoky mezi věřícími vyvolává. Teprve až když se skutečně skloníme pod mocnou ruku Boží, nepřítel od nás odstoupí.

„*Nebo dí: Bůh se pyšným protiví, ale pokorným dává milost. Poddejtež se tedy Bohu, a vzepřete se d'áblu, i utečeť od vás. Přiblížte se k Bohu, a přiblížit se k vám. Umějte ruce, hříšníci, a očistě srdce vy, kteříž jste dvojité mysli. Soužení buďte, a kvělte, a plačte; smích váš obratiž se v kvilení, a radost v zármutek. Ponižte se před obličejem Páně, a povýšíť vás. Neutrhejtež jedni druhým, bratří. Kdož utrhá bratru, a potupuje bratra svého, utrhá zákonu, a potupuje zákon.*“ (Jakub 4:6–11)

Apoštol Petr napomíná: „*Sřízliví buďte, bděte; nebo protivník váš d'ábel jako lev řvoucí obchází, hledaje, koho by sežral. Jemuž odpírejte, silní jsouce u víře,*

vědouce, že tatáž utrpení bratrstvo vaše, kteréž na světě jest, obkličují.“
(1. Petr. 5:8–9)

Kdo nemůže uznat, že Bůh má ve všem pravdu a ze srdce se postavit pod Jeho Slovo, bude nadále nepřítelem zneužíván. Jak často se stává, že jeden druhého posuzuje a soudí ze svého vlastního stanoviska! Jak často mívají nějaké pomlavy účinek rakovinného nádoru, který se rozšiřuje! Jak rychle někdo posuzuje druhého na základě toho, co o nich bylo řečeno! Tak to nemůže jít dále! Dnes každý rozšiřuje o každém, co chce. Kdo ještě vůbec myslí na to, že musíme skládat účty z každého neúčinného slova? Kdo se zajímá o to, aby to, co bylo řečeno o někom jiném, bylo přezkoušeno, zda to je pravda?

Jeden rozšiřuje o nějakém bratrovi nebo sestře to, co ho právě napadne, a mnohý k tomu ještě něco přidá. Kdo trvá na tom, aby i ten, o němž je řeč, byl přítomen? Žena šíří řeči o svém muži, muž o své ženě – každý o každém, cokoli chce. Kdo jde do sebe, kdo ještě bývá trestán Duchem Božím? Kdo si o sobě nemyslí, že je v právu? Jak se zdá, málo kdo zjišťuje, jak ničivé následky to všechno má. Jak dlouho se chceme ještě smířovat s dezolátním stavem v Církvi? Všichni by měli říkat o tom druhém jen to, co může být řečeno v přítomnosti dotyčného a v přítomnosti Pána. Nejlépe by bylo, kdybychom vůbec o druhém nemluvili, nýbrž se jeden za druhého modlili a čas využívali k tomu, abychom svědčili o Pánu.

Aby byl pomlouvačný žvást udělán věrohodným, je často připojena poznámka: „*Toho nebo tu znám ... Mně nikdo nemusí nic říkat.*“ To může být. Existují ale lidé, kteří sami sebe a své zkázonosné konání nepoznali. Jak praví Písmo svaté, sami pokoj nemají a proto způsobují svým jazykem, který je zapálen ohněm z pekla (Jak. 3:6), nepokoj, kamkoliv přijdou. Zmijí jed je pod jejich jazykem, ačkoli mluví částečně novými a potom i starými jazyky, mnohdy dokonce tak i tak, podle toho, jakým způsobem je může nepřítel nejlépe zneužít ke škodě jednotlivců a i celé Církve. Jednou žehnají, jednou proklínají; podle toho, o koho jde, zda je dotyčný jimi označován za nepřítele nebo přítele. **Jak dlouho to má takto pokračovat? Jaké řešení nám nabízí Písmo svaté?**

Vzhledem k blízkému příchodu Ježíše Krista je více než oprávněná otázka: Kdy se všichni, kteří náleží k Církvi-Nevěstě podřídí Bohu a Jeho Slovu a budou Pánu k dispozici k službám, a to pro blaho a budování celé Církve? Věříme, že Církev-Nevěsta musí být a bude na konci tím, čím byla na počátku, totiž jednoho srdce a jedné duše. Teprve potom společně zažijeme velké skutky Boží. Avšak předtím musí skutečně na každého přijít hluboká, Pánem darovaná lítost, Duchem působené srdečné pokání – **ne pokání, které vyžaduje jeden od druhého, nýbrž Duchem svatým v každém osobně vypůsobené pokání.**

Abychom mohli sloužit jeden druhému, musíme obléci služební roucho pokory. Kdo chce druhé napomínat, nechť se nejdříve vžije do situace toho, koho by chtěl napomenout, především nechť si vyjme trám z vlastního oka dřívě, než se přichystá vytáhnout třísku z oka svého bratra.

Verš z kázání na hoře, v angličtině označován jako „*zlaté pravidlo*“, by měl být naším vodítkem: „*A protož všechno, jakž byste chtěli, aby vám lidé činili, tak i vy číňte jim; toť zajisté jest zákon i proroci.*“ (Mat. 7:12)

V kázání na hoře, jak známo, najdeme přece mezi blahoslavenstvími i následující: „*Blahoslavení čistého srdce, nebo oni Boha viděti budou.*“ (Mat. 5:8) Kdo je informován o tom, co Bůh v naší generaci učinil prostřednictvím obzvláštní služby bratra Branhama, ví, že skrze něho vzešlé časové poselství „*Zpět ke slovu*“ musí předcházet druhému příchodu Krista. Jan Křtitel byl poslán před prvním příchodem Krista, aby cestu Pánu **připravil**. Apoštolsko-prorocká služba v našich dnech byla poslána k **obnovení** (Mat. 17:11). Všichni, kteří skutečně náležejí k Církvi-Nevěstě, musí Slovo hodiny, božské poselství, přijmout a věřit tak, jak praví Písmo. Bylo by nezodpovědné pokračovat způsobem, kdy každý sám pro sebe a svoji skupinu věří, že je připraven pro vzetí. Tomu věří dokonce i takoví, jejichž tvář je stejně jako ta Kainova zachmuřeně skleslá.

Mezi dnešními věřícími lidmi existují tací, kteří míní, že mohou současně Boha milovat a svého bližního, bratra nebo sestru, nenávidět. Myslí, že mohou mluvit s Bohem, ale ne s bratrem nebo sestrou. Věří dokonce, že přes svou nesmiřitelnost jsou připraveni na příchod Krista. Jsou o sobě přesvědčeni, že jsou spojeni s Bohem, aniž by měli obecnství s bratřími a sestrami. V Písmu svatém je nám obojí ukázáno jako nerozlučitelné. „... což jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme vám, abyste i vy s námi obecnství měli, **a obecnství naše aby bylo s Otcem i s Synem jeho Jezukristem.**“ (1. Jan. 1:3; podle něm. překl.: „...obecnství s námi je ale také obecnství s Otcem a Jeho Synem Ježíšem Kristem.“)

Jakožto děti Boží musíme jednou provždy pochopit, že se musíme v každé oblasti podřídit Bohu a Jeho Slovu a souhlasit s ním. Pro Církev platí jen božský pořádek, do něhož se všichni musíme vpravit. Pro všechny, kteří uvěřili – pro každého muže, každou ženu, každého otce, každou matku, každé dítě je v Církvi jedinou autoritou Bůh. Jedná-li se o jídlo a pití, o držení dnů a podobně, má každý jednat podle svého přesvědčení, ale druhému má dát pokoj a respektovat jeho rozhodnutí (Řím. 14:1–10). Jinak je tomu však, jedná-li se o věci, které jsou pro všechny závazně stanoveny ve Slově Božím. Jen to, co může být na základě příkazů a zákazů podle napsaného Slova shledáno závadným smí a musí být posuzováno na základě napsaného Slova.

V Izraeli vynášeli rozsudky starší, jako soudci a správci (5. Moj. 16:18–20). Obracel se na ně všechen lid. V Církvi jsou rovněž touto oblastí úkolů pověřeni starší. Když se Bůh Pán zjevil Svému služebníku Mojžíšovi, řekl mu: „*Jdi, a shromáždě starší Izraelské, mluv jim...*“ (2. Moj. 3:16) Byli to muži, kteří měli důvěru kmenů a všeho lidu. Když Mojžíš vystoupil na horu, aby se potkal s Bohem Pánem, přibral také těch 70 starších z Izraelitů. „*Na knížata pak synů Izraelských nevztáhl ruky své, ačkoli viděli Boha, a potom jedli i pili.*“ (2. Moj. 24:11) Tak jako na jedné straně museli kněží konat duchovní část bohoslužby, tak měli levité rovněž své úkoly v chrámu. Starším příslušela péče o celkovou Církev; vynášeli rozsudky nad vzpurnými syny (5. Moj. 21:18–21) a rozsozovali rovněž manželské spory (5. Moj. 22:13–21).

V novozákonních sborech byli rovněž dosazováni starší (Skutky 14:23, 1. Tim. 3, Titovi 1 aj.). Pavel a Barnabáš se obrátili s delegací kvůli jedné sporné otázce na apoštoly a starší v Jeruzalémě (Skutky 15). Po nich nechali doručit toto psaní: „*Apoštolé a starší i bratři těm, kteříž jsou v Antiochii a v Sýrii a v Cilicii bratřím, kteříž jsou z pohanů, pozdravení vzkazují...*“ (verš 23) Pavel nedal zavolat ty bratry pětinasobné služby, když se jednalo o lokální sbor, nýbrž starší: „*Tedy z Milétu poslav do Efezu, povolal k sobě starších Církve.*“ Napomínal je: „*Bud'tež tedy sebe pilní i všeho stáda, v němž Duch svatý ustanovil vás biskupy, abyste pásli Církev Boží, kteréž sobě dobyl svou vlastní krví.*“ (Skutky 20:17+28)

Starší jsou také nazýváni jako dohlížitelé a představení. Ve Zjevení je nám ukázáno čtyřiadvacet starších jako reprezentanti Staré a Nové smlouvy. Starší jsou voláni, aby mazali olejem nemocné a modlili se za ně (Jakub 5:14). Mají významnou úlohu, aby pečovali o blaho sboru ve všech směrech.

„*Starších, kteříž mezi vámi jsou, prosím já spolustarší, a svědek Kristových utrpení, a budoucí, kteráž zjevena bude, slávy účastník, **paste stádo Boží, kteréž při vás jest, opatřující je...***“ (1. Petr. 5:1–2) Kdo má ve svém srdci skutečnou bázeň Boží, ten bude Bohem dosazené bratry v jejich službách respektovat. Kdo nemá respekt před rozhodnutími božími, nemá ani bázeň Boží. Bázeň Boží se musí navrátit a také se navrátí do Církve (Skutky 5:1–11), neboť ona je počátkem veškeré moudrosti Boží (Žalm 111:10, Přisl. 1:7, Jakub 3:17).

Odpovědní bratři v Církvi jsou oprávněni řešit závažné věci všech, kteří k Církvi patří. Pavel píše: „*Nebo proč já mám i ty, kteříž jsou vně, souditi? Však ty, kteříž jsou vnitř, vy soudíte.*“ (1. Kor. 5–12). Kdo se vyhýbá životu v Církvi, protože mu Slovo nemůže dát za pravdu, vzdaluje se od Boha a dosvědčuje tak, že se nestaví pod Slovo, ale nad Slovo. Potom máme právo se ptát, zda takoví lidé mohou být údy těla Pána, protože pro údy platí celé Slovo. Existují pak také lidé, kteří si činí nárokují právo jen pro sebe. Právo věřícího ale

existuje jen ve stanovených mezích Slova Božího. Kdo z nich vystupuje, opouští biblickou půdu a vymyká se usvědčování Ducha svatého. Tak přicházejí lidé nejen do oblasti, kde působí nepřítel, nýbrž se dostávají pod přímý vliv zlých duchů a zbloudí.

*„Bratří, by pak byl zachvácen člověk v nějakém pádu, vy duchovní napravte takového v duchu tichosti, prohlédaje sám k sobě, abys i ty nebyl pokoušín.“
(a každý si dávej pozor, abys sám nepodlehl pokušení) (Galat. 6:1)*

Ať v manželství nebo v rodině, ať mezi sourozenci – pro všechny je Boží Slovo tou jedinou autoritou, která vynáší rozsudek. Žádný věřící nesmí uplatňovat své právo vůči bratrovi či sestře v Kristu skrze právníka nebo před soudem. Pavel kárá věřící, kteří hledali své právo u nevěřících soudců namísto u svatých (1. Kol. 6). Všichni ti, kteří se domáhají svého práva před nevěřícími soudci, pohrdají Bohem a Božím Slovem, vydávají Církev Páně před nevěřícími všanc posměchu a házejí perly před svině. Žádný, kdo vědomě, tzn. svévolně přestupuje Boží Slovo, neunikne bez trestu. Kdo jde k pozemskému soudci, zrušil platnost Božího práva a hledá vlastní právo cestou nevěřících. Jak například může soudce v nějaké manželské záležitosti správně rozsoudit, jestliže vůbec nezná Boží Slovo? On přece neví, co je v Mat. 5:32 nebo v Mat. 19:9, 1. Kor. 7:10–11 nebo 7:15 a mnohých jiných novozákonních biblických místech a rovněž ne, co je napsáno od 2. Mojžíšovy 20 až k Malachiáši 2:16 ve Starém zákoně.

Všechno, co se děje s věřícími, není soukromou záležitostí, žádnou rodinnou záležitostí, nýbrž se týká vždycky celé Církev, pokud se to dostane na veřejnost. Proto se musí skrze Slovo božsky rozsuzovat, aniž by se v Církvě přiklánělo k jedné nebo druhé straně. Ve sporných případech je vždy zapotřebí prostředníka, který vynáší rozsudek. Prostředník však nesmí ani náležet k jedné ze stran, ani dát právo jedné ze stran, nýbrž musí zprostředkovávat a smiřovat. Náš Vykupitel je tím nejlepším příkladem. ON se stal Prostředníkem Nového zákona, v Něm bylo zneprátené lidstvo smířeno s Bohem. Kdo se vyhýbá vynášení rozsudku Slova v Církvě a vzpírá se proti němu, pouští se vlastní cestou. Musí dojít k tomu, jak učil Pavel, že ve víře osvědčení muži posuzují věc, kterou je třeba objasnit.

Jsou-li dva lidé ve vzájemném sporu, pak v tom nemusí být vždy zlý úmysl; může se stát, že každá strana se odvolává a opírá o jiné místo v Bibli, aniž by vzala v úvahu biblické místo toho druhého. Tak potom začíná svalování viny, které je staré jako lidstvo samo. Už v zahradě Eden, když Bůh Pán zavolal Adama, řekl Adam: „Žena, kterouž jsi mi dal...“ Když vyzval ženu, zněla odpověď: „Had mne podvedl...“ Naštěstí Bůh Pán neproklel ani Adama ani Evu, ale jen hada.

Svalováním viny a neústupností nemůže být nějaká věc vyřešena – tím se jen problém stává ještě větším. Svalování viny se uskutečňuje také jen tehdy, jestliže odpuštění a smíření není přijímáno, nýbrž je odmítáno. To by se nemělo u věřících nikdy stát. Výstražně je to psáno v *Otčenáši*: „***A odpusť nám viny naše, jakož i my odpouštíme viníkům našim. I ved' nás tak, abychom neupadli do pokušení, ale zbav nás od zlého ... Nebo jestliže odpustíte lidem poklesky jejich, odpustit' i vám nebeský Otec váš. Jestliže pak neodpustíte lidem pádů jejich, aniž Otec váš odpustí vám pádů vašich.***“ (Mat. 6:12–13, 14–15).

Jestliže někdo míní, že takové slovo se na něho nemůže vztahovat, pak se mýlí. Kdo svému bližnímu nemůže odpustit „jednu věc“, tomu Bůh neodpustí „nic“. Tak se o tom dočteme u Marka 11: „***A když se postavíte k modlení, odpouštějte, máte-li co proti komu, aby i Otec váš nebeský odpustil vám hříchy vaše. Nebo jestliže vy neodpustíte, ani Otec váš, kterýž v nebesích jest, odpustí vám hříchů vašich.***“ (verše 25–26) Podle takových míst z Písma může každý sám sebe posoudit a nemusí se nikoho jiného ptát, jak to s ním vypadá. Kdo skutečně odpustil, podá druhému ruku vstříc k smíření. Kdo není smířen se svým bratrem, nemůže být smířen s Bohem.

Dokonce když se někdo na nějakého bratra jen hněvá, má se podrobit božskému soudu. Kdo mu vynadá hlupáků, musí se zodpovídat před radou. Kdo ho označí za blázna, musí trpět pekelný oheň (Mat. 5). Jak dlouho chceme přecházet taková biblická místa? Člověk by mohl tyto tři zmíněné případy při povrchním uvažování považovat za „*společenský poklesek*“. Před Bohem je to ale zlá věc, neboť On zná pohnutky srdce, proč se takové výroky a označení stávají. On hledí do srdce a zkouší nitro. Co se týče takových, jak bychom my řekli, „*maličkostí*“ řečených těmi, kteří by chtěli Pánu přinést oběť, je v Mat. 5 psáno, aby tuto nechali před oltářem a smířili se nejdříve s dotyčným člověkem. Teprve až božské právo a pořádek budou nastoleny v jednotlivcích, budou pak i v Církvi.

Božská odpověď v Církvi

„*Zhřešil-li by pak proti tobě bratr tvůj, jdi a potresci ho mezi sebou a jím samým. Uposlechl-li by tebe, získal jsi bratra svého. Jestliže by pak neuposlechl, přijmi k sobě ještě jednoho aneb dva, aby v ústech dvou neb tří svědků stálo každé slovo. Pakliž by jich neuposlechl, pověz Církvi. Jestliže pak i Církve neuposlechně, buďž tobě jako pohan a publikán.*“ (Mat. 18:15–17) Toto slovo musel mít Pavel na mysli, když odpovědným bratřím v 1. Kor. 5 na základě 3. Moj. 18:8 dal na srozuměnou rozsudek v jednom neobyčejném případě, jaký ani u pohanů nebyl myslitelný.

Zřejmě se v ostatních případech neradili se staršími, neboť jim apoštol vytýká, že ve sporech „...těmi, kteříž nejzadnější jsou v Církvi, soud osadte, (podle něm. překl.: „*takoví lidé vás soudí, kteří jinak v Církvi nejsou hodni úcty!*“) *K zahanbeníť vašemu to pravím. Tak-liž není mezi vámi moudrého ani jednoho, kterýž by mohl rozsouditi mezi bratřími svými?*“ (1. Kor. 6:4–5)

Ve 2. Kor. 2:6–11 se dovídáme, co se má stát s věřícím, který na jedno nebo dvě napomenutí neuposlechl a jehož záležitost byla předložena Církvi: „*Dostit' má takový na tom trestání od mnohých, tak abyste naproti tomu již raději odpustili, a potěšili ho, aby snad přílišným zármutkem nebyl sehlcen takový. Protož prosím vás, abyste utvrdili k němu lásku. Nebo i proto psal jsem, abych zkušením zvěděl, jste-li ve všem poslušni. Komuž pak vy co odpouštíte, i já. Nebo i já, jestliže jsem co odpustil, komuž jsem odpustil, pro vás jsem učinil, před obličejem Kristovým, abychom nebyli oklamáni od satana. Neboť nejsou nám myšlení jeho neznámá.*“

Nejde tedy o to, aby jeden prohlásil druhého vinným, jde o odpuštění a o božský pořádek, v němž jedině vzniká Bohu příjemná atmosféra. Zákon obviňuje každého, milost osvobozuje. Pán vzal vinu nás všech na sebe a vnesl ji na kříž. Obětí božské lásky v Ježíši Kristu, našem Pánu, se tam stalo dokonalé božské odpuštění a smíření. On přinesl pokoj těm, kteří Ho přijímají. **Kdo dává vinu někomu druhému, ruší platnost odpuštění pro sebe. Dokonané vykoupení a odpuštění pozbývá pro něho platnosti, protože on sám neodpouští.** Tak vznikají opět nepřátelství a překážky. Tím, že druhému připočítáváme vinu, obviňujeme sami sebe před Bohem, protože tím prohlašujeme dokonané vykoupení pro sebe, ne pro toho druhého, za neplatné. V takovém případě se naše vlastní já prosazuje a jsme ovládáni lidským jednáním a myšlením. Provždy platí to, co Bůh v Kristu učinil, právě tak jako blahoslavenství z Řím. 4:7–8: „*Blahoslavení, jichž odpuštěny jsou nepravosti, a jejichž přikrytí jsou hříchové. Blahoslavený muž, kterémuž Pán nepočítá hříchu.*“

V Efez. 5 od verše 21 jsou osloveni všichni. Nejdříve je řečeno všeobecně: „*Poddáni jsouce jedni druhým v bázni Boží...*“ (podle něm. překl.: „*Podříd'te se jedni druhým, jak to vyžaduje bázeň před Kristem.*“), potom je ženám ukázáno jejich místo a rovněž tak mužům, až k vrcholu v porovnání s Kristem a Církví, za kterou se obětoval, „...*aby ji posvětil, očistiv obmytím vody skrze slovo, aby ji sobě postavil slavnou Církev, nemající poskvrny, ni vrásky, neb cokoli takového, ale aby byla svatá, a bez úhony.*“

Již zde musíme dospět v božské lásce, která je svazkem dokonalosti, k Duchem vypůsobené jednotě. Potom teprve budeme připraveni pro vzetí. Bratr Branham byl za svého života přenesen v duchu do ráje. Mezi jiným viděl velký, bíle oděný zástup a slyšel hlasitá slova: „*Jen dokonalá láska sem vejde! Všechny, které jsi*

kdy miloval a kteří milovali tebe, ti Bůh dal.“ „Láska bližnímu zle neučiní, a protož plnost zákona jest láska.“ (Řím. 13:10)

Pavel se odvolával na zvláštní zážitky, které měl, jakož i na vidění a zdůrazňuje to nejneobyčejnější, když byl přesazen do ráje (2. Kor. 12).

Již předtím v 1. Kor. 2 dosvědčil: „*Čeho oko nevidalo, ani ucho neslýchalo, ani na srdce lidské nevstoupilo, co připravil Bůh těm, kteříž jej milují.*“ (verš 9)

Jan, miláček Ježíšův, psal mnoho o lásce a dosvědčuje: „*Každý, kdož věří, že Ježíš jest Kristus, z Boha se narodil; a každý, kdož miluje toho, kterýž zplodil, milujeť i toho, kterýž zplozen jest z něho. Po tomť poznáváme, že milujeme syny Boží, když Boha milujeme, a přikázání jeho ostrháme.*“ (1. Jan. 5:1–2). Boží láskou může skutečně milovat jen ten, do jehož srdce byla Duchem vylita vykupující a odpouštějící láska, která na kříži na Golgaté vústila ve smíření a odpuštění.

My všichni bychom měli číst obzvláště dopisy Jana, protože v nás zasahují přímo jádro božského života. On to byl, kdo důrazně napomínal, že nesmíme milovat způsobem Kaina, který byl z toho zlého a zabil svého bratra. „*Synáčkové moji, nemilujmež slovem, ani jazykem, ale skutkem a pravdou! ... Nejmilejší, milujmež jedni druhé, nebo láska z Boha jest, a každý, kdož miluje, z Boha se narodil, a znáť Boha. Kdož nemiluje, nezná Boha; nebo Bůh láska jest... Boha žádný nikdy nespatrił, ale milujeme-li jedni druhé, Bůh v nás přebývá, a láska jeho dokonalá jest v nás ... A my jsme poznali, a uvěřili o lásce, kterouž Bůh má k nám. Bůh láska jest, a kdož v lásce přebývá, v Bohu přebývá, a Bůh v něm ... **Řekl-li by kdo: Miluji Boha, a bratra svého nenáviděl by, lhář jest. Nebo kdož nemiluje bratra svého, kteréhož viděl, Boha, kteréhož neviděl, kterak může milovati?**“ (1. Jana 3:18, 4:7–8, 12, 16, 20)*

Závěr

Apoštol Pavel v 1. Kor. 13 popsal božskou lásku se všemi jejími vlastnostmi a účinky. Jestliže se tedy o lásce káže, zpívá a mluví, a život dosvědčuje opak, komu potom máme věřit? Musíme najít příčiny, které vyvolávají nenávisť a nepřátelství v manželstvích, rodinách a sborech. Musíme najít příčiny, které bratry a sestry navzájem odtrhují, dříve nebudeme moci dospět ke společnému, Bohu libému, v souladu s Jeho Slovem probíhajícímu životu – životu, který nespočívá na vlastní samolibosti, nýbrž životu, na němž skutečně spočine Boží zalíbení. Enoch měl svědectví, že se Bohu líbil, dříve než byl vytržen (Žid. 11:5). Nepomůže nám naše vlastní svědectví vestlané do samospravedlnosti, potřebujeme svědectví Boha z nebe: „*Toto je Můj milovaný*

syn, Moje milovaná dcera, v nichž mám zalíbení.“ Když se nebe nad námi otevře, sestoupí Duch Boží a my budeme úplně – i náš jazyk – postaveni do služby Pánu. Potom budou, tak jako o Letnicích, zvěstovány velké skutky Boží.

Všichni, kteří dospějí k vytržení, najdou své dokončení v božské lásce, která je svazkem dokonalosti. Láska, odpuštění a smíření náležejí dohromady. Tak se zjevuje pokoj Boží, který převyšuje náš všeliký rozum tím, že určuje naše celé konání. Nastane dokonale uvolněná situace, líbezná atmosféra, v níž se Bůh i lidé cítí dobře.

Chopme se ještě jednou výroku Pána z kázání na hoře: **„A protož všecko, jakž byste chtěli, aby vám lidé činili, tak i vy čiňte jim; tot’ zajisté jest zákon i proroci.“** Beze všeho může být řečeno: **„Nic, co bychom nechtěli, aby nám druzí činili, nesmíme činit ani my jim.“** Bylo by nám to vhod, kdyby druzí o nás smýšleli, mluvili a soudili jako my o nich? Bylo by nám to vhod, kdyby nás nenávisť naplnění míjeli a pomlouvali? Chtěl by někdo zcela vážně, aby se lidé od něho odtahovali, jím opovrhovali a jako malomocného opomíjeli, atd. atd.? Jistě že ne.

Každý, kdo skutečně touží, aby byl při příchodu Pána připraven, se nechá Slovem a Duchem oslovit a opravit. Necht’ se následující biblické citáty neminou účinkem v nás všech.

„A tak summou, všickni buďte jednomyslní, jedni druhých bíd čitelní, bratrstva milovníci, milosrdní, dobrotiví, neodplacující zlého za zlé, ani zlořečenství za zlořečenství, ale raději dobrořečíte, vědouce, že jste k tomu povoláni, abyste požehnání dědičně obdrželi. Nebo kdož chce milovati život a viděti dny dobré, skrocejž jazyk svůj od zlého, a ústa jeho ať nemluví lsti. Uchyl se od zlého, a čiň dobré; hledej pokoje, a stihej jej. Nebo oči Páně na spravedlivé, a uši jeho k prosbám jejich, ale zuřivý obličej Páně na ty, kteříž činí zlé věci.“ (1. Petr. 3:8–12)

„A protož trpěliví buďte, bratří, až do příchodu Páně. Aj, oráč očekává drahého užítku zemského, trpělivě naň očekávaje, až by přijal podzimní i jarní déšť. Buďtež i vy trpěliví, potvrzujte srdcí svých; neboť se přibližuje příští Páně. Nevzdychajtež jedni proti druhým, bratří, abyste nebyli odsouzeni. Aj soudce již přede dveřmi stojí. Ku příkladu snášení protiventví a dlouhočekání, bratří moji, vezměte proroky, kteříž mluvivali ve jménu Páně.“ (Jakub 5:7–10)

„Toliko, jakž sluší evangelium Kristovu, obcujte, abych, buď přijda a vás vida, buď vzdálen jsa, slyšel o vás, že stojíte v jednom duchu, jednomyslně pracujícíe u víře evangelium...“ (Filip. 1:27)

„Protož jestli jaké potěšení v Kristu, jestli které utěšení lásky, jestli která společnost Ducha, jsou-li která střeva a slitování, naplňte radost mou, abyste jednotejného smyslu byli, jednotejnou lásku majíce, jednodušní jsouce, jednotejně smýšlejíce, nic nečiníce skrze svár aneb marnou chválu, ale v pokoře jedni druhé za důstojnější nežli sebe majíce...“ (Filip. 2:1–3)

„Jakož nám od jeho Božské moci všecko, což k životu a ku pobožnosti náleželo, darováno jest, skrze známost toho, kterýž povolal nás k slávě a k ctnosti: Pročež veliká nám a drahá zaslíbení dána jsou, abyste skrze ně Božského přirození účastni učiněni byli, utekše porušení toho, kteréž jest na světě v žádostech. Na to tedy samo všecku snažnost vynaložíte, přičinějte k víře své ctnost, a k ctnosti umění, k umění pak zdrželivost, a k zdrželivosti trpělivost, k trpělivosti pak pobožnost, ku pobožnosti pak bratrstva milování, a k milování bratrstva lásku.

Ty zajisté věci když budou při vás a rozhojní se, neprázdné, ani neužitečné postaví vás v známosti Pána našeho Jezukrista. Nebo při komž není těchto věcí, slepýť jest, toho, což vzdáleno jest nevida, zapomenuv se na očistění svých starých hříchů. Protož raději, bratří, snažujte se povolání a vyvolení své upevňovati; nebo to činíce, nepadnete nikdy. Takť zajisté hojně způsobeno vám bude vjiti k věčnému království Pána našeho a spasitele Jezukrista.“ (2. Petr. 1:3–11)

„Protož oblectě se jako vyvolení Boží, svatí, a milí, v střeva milosrdenství, v dobrotivost, nízké o sobě smýšlení, krotkost, trpělivost, snášejíce jeden druhého, a odpouštějíce sobě vespolek, měl-li by kdo proti komu žalobu. Jako i Kristus odpustil vám, tak i vy. Nadto pak nade všecko v lásku, kteráž jest svazek dokonalosti. A pokoj Boží vítězí v srdcích vašich, k němuž i povolání jste v jedno tělo; a buďtež vděční.“ (Kol. 3:12–15)

„Ale napomínejte se vespolek po všecy dny, dokudž se dnes jmenuje, aby někdo z vás nebyl zatvrzen oklamáním hřicha.“ (Žid. 3:13)

„Všemuť se pak přibližuje konec. A protož buďte střední a bedliví k modlitbám. Předě vším pak lásku jedni k druhým opravdovou mějte; nebo láska přikryje množství hříchů. Buďte vespolek přívětiví k hostem, bez reptání. Jeden každý jakž vzal dar, tak vespolek tím sobě přísluhujte, jako dobří šafáři rozličné milosti Boží.“ (1. Petr. 4:7–10)

„**TOMU pak, kterýž mocen jest nade všecko učiniti mnohem hojněji, než my prosíme aneb rozumíme, podle moci té, kterouž dělá v nás, tomu buď sláva v Církví skrze Krista Ježíše po všecy věky věků. Amen.**“ (Efez. 3:20–21)

„A nyní, synáčekové, zůstávejtež v něm, abychom, když by se ukázal, směle doufání měli, a nebyli zahanbeni od něho v příchodu jeho.“ (1. Jana 2:28)

Misijní zpráva

S hlubokou vděčností se smíme ohlédnout za rokem 1993. Byl nesmírně bohatě požehnan. Věrný Pán daroval milost v každém ohledu a učinil více, než bychom se byli odvážili prosit a doufat.

Ve východní i západní Evropě, západní, střední i východní Africe a v Asii jsem na mnohých misijních cestách osobně zažil, jak do shromáždění přicházeli stovky a někdy i tisíce lidí.

Závěr říjnové cesty jsme prožili v Manille na Filipínách, kde celé dvouhodinové kázání přenášela televize celému národu, takže milióny lidí mohly slyšet Slovo Boží. Druhé shromáždění pak bylo přenášeno jednu hodinu. Na mnohých místech byla navázána nová spojení a otevřely se dveře. Také jsem se setkal s bratřími, kteří po dlouhou dobu šli vedle postavené cesty v nebiblických učeních, nyní ale z celého srdce věří podle Písma a káží již jen to, co z Písma svatého může být kázáno.

Poptávka po našich anglických brožurách, obzvláště pak po anglickém vydání knihy *Tradiční křesťanství* je tak mohutná, že se již nyní musíme pustit do nového nákladu několika tisíců exemplářů. Tato kniha je také celosvětově překládána do nejrůznějších jazyků a zveřejňována. Je tomu – díky Bohu – tak, že jsme nemuseli obzvláště zdůrazňovat nebo obhajovat ani jediné učení. Nenáležíme přece ani k trinitámím církvím ani k církvím jednoty, nýbrž ke krvi Beránka vykoupené Církvi živého Boha, která až do konce zůstává sloupem a utvrzením **celé** pravdy (1. Tim. 3:15) a ve všech bodech smíme věřit a učit tak, jak praví Písmo. Tím může Bůh při každém tématu Sám přijít ke slovu. V těch přesně čtyřiceti letech své služby jsem nemusel, díky buď Pánu, ani jedinkrát odvolat to, co jsem kázal, protože to vždy bylo jen Slovo Boží, které zůstává na věky.

K objasnění necht' je zde rovněž zmíněno, že nevěřím v nějakého nástupce bratra Branhama. Neexistoval ani nástupce Petra nebo Pavla, ani nástupce Luthera nebo Zwingliho, ani jiného Božího muže. U Boha existují jen originální povolání, která souvisejí s Jeho spásným plánem. Všichni služebníci Boží vykonali jen a pouze to, čím je Pán pověřil. Právě tak musím i já konat to, čím mne Pán pověřil dne 2. dubna 1962 Svým mocným, morek i kost pronikajícím hlasem. Důkaz byl podán během uplynulých sedmadvaceti let mé kazatelské činnosti v celém světě. Osobně jsem procestoval 107 zemí, mnohé z nich vícekrát. Pečováno je však o celý svět, i o země, které jsem dosud osobně nenavštívil.

Jsou-li bratři, kteří jsou tak nemoudří a vydávají se za nástupce bratra Branhama tím, že se představují jako osmí poslové, potom se nad tím dá – jak kdy, podle nálady – jen smát nebo plakat a kroutit hlavou. V pravé ruce zmrtevýchvstalého

Pána bylo jen sedm hvězd, tedy sedm andělů Církve (Zjev. 1:20). Existuje-li nějaký „osmý“, pak v žádném případě není v ruce Pána a tím ani v Božím pověření. Jak bylo již tak často řečeno, používal Pán Svě služebníky a posly k různým úkolům, avšak ty hlavní věci si vyhradil sám: On, který vykoupil Svoji Církev, ji vyvolává ven, připravuje ji a dokončuje na den Svého slavného návratu. On sám přivede Svě započaté dílo brzy k závěru, Svoji Církev odvede a vezme do slávy (1. Tes. 4:13–17).

Rozmanité úkoly

Jak známo, tiskneme zde v misijním centru v různých evropských jazycích. Rovněž rozesíláme kazety ve velkém množství a můžeme tak obstarávat všechny sourozence, kteří jsou roztroušeni. V poslední době, obzvláště také na minulých cestách Afrikou a Asií, jsem byl opětovně žádán o to, abych pojednal v jistých časových odstupech o určitých biblických tématech a poslal je rovněž anglicky mluvícím sourozencům. Tím se mají na celém světě mnohé anglicky mluvící Církve a modlitební kruhy zúčastnit toho, co Pán v této době musí Svým Slovem říci Svému lidu. Oni potřebují v této konečné fázi napojení na závěrečné působení Boží.

Chtěl bych ze srdce prosit všechny o to, aby na tuto tak odpovědnou službu pamatovali před Bohem. Jde nyní skutečně o to, aby Pán přišel ke Svému plnému právu mezi Svým lidem. Jen s Vaší účinnou podporou je to vůbec možné, dokázat všechno, co je s touto celosvětovou péčí spojeno. Necht' Vás Pán všechny požehná a všem bohatě odplatí. Tímto způsobem budete mít skutečně přímou účast na díle Božím.

Při této příležitosti bych chtěl také srdečně poděkovat i těm z celého francouzsky mluvícího území, kteří podporují službu bratra Alexise Bariliera. Vždy znovu slyším o požehnáních, která jsou vypůsobena jeho neúnavnou prací obzvláště ve francouzsky mluvících zemích Afriky, ale i v Evropě.

Právě tak bych rád poděkoval všem, kteří stojí za požehnanou službou Etienne Gentona, který s plným odevzdáním koná práci v Itálii, a kteří ho svými modlitbami podporují. Jsou to bratři, kteří nesobecky slouží Pánu a Církvi živého Boha. Ani bratr Markku Vuori ve Finsku nesmí zůstat nejmenován. Dělá to nejlepší, aby obstarával věřící ve své zemi. Necht' i jeho Pán bohatě požehná a všechny sourozence tam v chladném severu naplní hořící láskou Kristovou k sobě navzájem.

Právě tak děkujeme ze srdce všem našim bratřím a sestřám, kteří s velkou pílí a celým odevzdáním nesobecky vykonávají překladatelské práce do různých řečí.

Museli by být vlastně i oni všichni jmenovitě zmíněni, to však zde není možné. Máme-li před očima celosvětové dílo, mohl by soupis libovolně dlouho pokračovat. I kázání bratra Branhama jsou ve všech těchto jazycích zveřejňována a znovu tisknuta.

Pro rok 1994 přeji všem z celého srdce osobní splnění všech zaslíbení Božích a viditelně prožitá požehnání Všemohoucího. Každopádně jsme došli k návratu Pána opět o rok blíže a můžeme počítat s tím, že čas pro Církev-Nevěstu zde na zemi bude skutečně už jen krátký a že brzy budeme navždy u Pána.

Jak Pán dá, budou se konat shromáždění v Curychu, jako již po mnohá léta, nadále každou poslední neděli v měsíci a právě tak každou první neděli v měsíci resp. konec týdne v Krefeldu. Mezi tím jsou cesty do jiných zemí.

Prosím, pamatujte na mě a na službu spojenou se spásnými dějinami ve svých modlitbách, aby se tak ve všem, co je konáno, děla vůle Boží. Satan si mě vzal za terč a vystřeluje na mne své známé ohnivé šípy. Chtěl by tak svým způsobem učinit božské poslání nevěrohodným. Avšak náš Pán Ježíš Kristus nad ním zvítězil na kříži na Golgatě. Triumf a vykonání tohoto vítězství spolu zažijeme a uvidíme, že všichni nepřátelé budou položeni za podnož Jeho nohou. Postavme se společně na stranu Boží a bojujme za víru, která jednou provždy byla předána svatým. Pán Vás všechny bohatě žehnej.

Z příkazu Božího působící

Bro. Frank

Svobodná lidová misie

inf. kancelář: Doubecká 556, Jahodnice

Praha 9 – Kyje, CZ-198 00

tel. 02/703937; úř. hodiny: pondělí a středa 9–12 hod.